

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt mandag den 26. oktober 2015

Sag 35/2015

Udlændingenævnet
(kammeradvokaten ved advokat Flemming Orth)

mod

Indkærede 3

(selv)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Glostrup den 9. december 2011 og truffet beslutning af Østre Landsrets 11. afdeling den 8. oktober 2014.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Jon Stokholm og Hanne Schmidt.

Påstande

Kærende, Udlændingenævnet, har nedlagt påstand om, at **Indkærede 3**, pålægges at betale sagsomkostninger til Udlændingenævnet, subsidiært at hver part bærer egne omkostninger.

Indkærede 3 har nedlagt påstand om stadfæstelse af landsrettens beslutning.

Sagsfremstilling

Ved en afgørelse af 5. maj 2008 meddelte Integrationsministeriet i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 13, **Indkærede 3** afslag på ansøgning om opholdstilladelse.

Indkærede 3 anlagde herefter sag mod Integrationsministeriet med påstand om ophævelse af afgørelsen om afslag og hjemvisning af sagen til fomyet behandling. Mens sagen verse-

rede, er ansvaret for den del af udlændingeområdet, som sagen vedrører, flyttet og henhører nu under Udlændingenævnet.

Den 9. december 2011 stadfæstede Retten i Glostrup afgørelsen af 5. maj 2008. Ved dommen bestemte retten endvidere, at **Indkærede 3** skulle betale sagsomkostninger med 25.000 kr. (inkl. moms).

Indkærede 3 indbragte sagen for Østre Landsret med samme påstand som for byretten.

Reglen i den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 13, blev ændret ved lov nr. 566 af 18. juni 2012, der indebar en lempelse af reglerne for familiesammenføring. Ved lov nr. 738 af 25. juni 2014 om ændring af udlændingeloven blev der skabt hjemmel til genoptagelse af visse sager, hvor der tidligere var meddelt afslag på familiesammenføring.

På den baggrund blev **Indkærede 3's** sag genoptaget, og hun blev ved Udlændingestyrelsens afgørelse af 9. september 2014 meddelt opholdstilladelse.

Indkærede 3 hævdede derfor ankesagen.

I landsrettens retsbog af 8. oktober 2014 hedder det bl.a.:

”... **Indkærede 3** har hævet [ankesagen] som følge af at [hun] ... har fået meddelt opholdstilladelse i medfør af lov nr. 738 af 25. juni 2014 om ændring af udlændingeloven. De[t] tidligere meddelte afslag på opholdstilladelse er dermed blevet omgjort.

Udlændingenævnet har herved taget bekræftende til genmæle.

...

Til dækning af advokatombkostninger og retsafgifter m.v. for byret og landsret, skal Udlændingenævnet inden 14 dage betale 41.250 kr. til **Indkærede 3** hvoraf 1.250 kr. er til dækning af retsafgifter og 40.000 kr. inkl. moms er til dækning af udgifter til advokatbistand.”

Retsgrundlag

I § 2, stk. 2, i lov nr. 738 af 25. juni 2014 om ændring af udlændingeloven hedder det bl.a.:

”§ 2. ...

...

Stk. 2. En udlænding, der i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at der ikke var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, eller har fået afvist en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at udlændingen ikke havde lovligt ophold her i landet, havde fået fastsat en udrejsefrist eller havde en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, kan få sin sag genoptaget, hvis udlændingen

- 1) i det væsentlige har opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen og indtil det fyldte 18. år eller, hvis udlændingen er under 18 år, indtil tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse,
- 2) ikke er udvist ved dom for strafbart forhold begået her i landet eller er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 3) ikke efter det fyldte 18. år har fået dækket udgifter til underhold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2, og
- 4) indgiver anmodning om genoptagelse senest den 1. januar 2015.”

I de almindelige bemærkninger, pkt. 1., til lovforslaget (Folketingstidende 2013-14, tillæg A, lovforslag nr. L 186) hedder det bl.a.:

”Regeringen indgik den 19. marts 2014 en aftale med Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Det Konservative Folkeparti om at gennemføre en ændring af udlændingeloven, som skal sikre, at der gives mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn.

Aftalen blev indgået på baggrund af, at aftaleparterne har noteret sig, at der er en gruppe børn og unge, som har fået afslag efter de tidligere gældende regler om familiesammenføring med børn, og som på trods heraf er blevet i Danmark i en årrække og er blevet velintegrerede i det danske samfund.

Aftaleparterne finder, at disse børn og unge som udgangspunkt ikke kan bebrejdes den vanskelige situation, de er kommet i, da det først og fremmest skyldes deres forældre, at børnene og de unge har opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse. Aftaleparterne er derfor enige om, at denne særlige gruppe af børn og unge skal have mulighed for at få genoptaget og behandlet deres sag efter de mere lempelige regler om familiesammenføring med børn, som et bredt flertal i Folketinget vedtog i 2012.

...

Aftaleparterne er endvidere enige om, at sager, der genoptages, skal behandles efter de regler om familiesammenføring med børn, som blev indført med ikrafttræden den 20. juni 2012, jf. lov nr. 566 af 18. juni 2012, og at det skal indgå, om barnet eller den unge i dag er velintegreret i Danmark.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre den politiske aftale.”

Anbringender

Udlændingenævnet har anført, at Udlændingestyrelsens afgørelse af 9. september 2014, hvorved **Indkærede 3** er meddelt opholdstilladelse som familiesammenført, er udtrykkeligt truffet med henvisning til reglerne i lov nr. 738 af 25. juni 2014. Loven trådte i kraft den 1. juli 2014. Det fremgår af forarbejderne, at lovændringen ikke var udtryk for en tilsidesættelse af hidtidig administrativ praksis, men hvilede på et politisk ønske om at hjælpe en konkret gruppe børn og unge i en vanskelig situation. Det bestrides derfor, at Udlændingenævnet har "taget bekræftende til genmæle" under ankesagen for landsretten. At tage bekræftende til genmæle ville indebære, at Udlændingenævnet erklærede sig enig i den af **Indkærede 3** for landsretten nedlagte påstand.

Det forhold, at Udlændingestyrelsen på grundlag af ny lovgivning har truffet en afgørelse, som imødekommer **Indkærede 3's** materielle ønske om at opnå opholdstilladelse, indebærer ikke, at Integrationsministeriets afgørelse af 5. maj 2008, som forelå til prøvelse for landsretten, er ophævet eller på anden måde tilsidesat. Dels har Udlændingestyrelsen ikke kompetence til at ophæve en overordnet myndigheds afgørelse, dels indeholder Udlændingestyrelsens afgørelse intet, der kan udlægges som en ændring af den tidligere afgørelse.

Der er intet grundlag i øvrigt for at anse en forvaltningsmyndigheds afgørelse, som undergives domstolsprøvelse i medfør af grundlovens § 63, for tilsidesat i en situation, hvor den lovgivning, den anfægtede afgørelse hviler på, senere ændres med den følge, at den sagsøgende borger ved en ny forvaltningsafgørelse i overensstemmelse med det ændrede retsgrundlag opnår det materielle resultat, der tilstræbes med søgsmålet. Den sagsøgte myndighed har ikke anerkendt, at den oprindelige afgørelse var i strid med det på afgørelsestidspunktet gældende regelsæt eller i øvrigt var ugyldig, og den nye lovgivning kan ikke siges at udgøre en tilsidesættelse af den administrative praksis, afgørelsen var en del af.

I øvrigt har **Indkærede 3** ved at hæve ankesagen opgivet at gennemføre kravet om ophævelse af 2008-afgørelsen, som dermed står ved magt, og Udlændingenævnet skal derfor anses som den vindende part i sagen og tilkendes sagsomkostninger.

Til støtte for den subsidiære påstand henvises til, at nyere landsretspraksis understøtter, at hver part kan pålægges at bære egne omkostninger i sager, hvor en sagsøger som følge af ny

lovgivning opnår det materielle resultat, som var tilstræbt med søgsmålet, uden dog at have opnået medhold i ophævelse af den forvaltningsafgørelse, som var til prøvelse, jf. Vestre Landsrets kendelse af 25. november 2014 i sag nr. B-2108-14.

Indkærede 3 har anført, at hendes påstand under ankesagen var ophævelse af Udlændingenævnets afgørelse af 5. maj 2008 og hjemvisning til fornyet behandling. Dette er opnået ved genoptagelsen af hendes sag. Bevæggrundene for at genoptage en tidligere afgørelse er – uanset hvad de måtte være – uden betydning for spørgsmålet om sagsomkostninger.

For så vidt angår Udlændingenævnets subsidiære påstand om ophævelse af sagsomkostningerne er der i den påberåbte kendelse fra Vestre Landsret ingen sammenhæng mellem den anfægtede afgørelse og lovgrundlaget, og der var ikke tale om en genoptagelse. I den foreliggende sag er der derimod tæt sammenhæng og fuld identitet mellem det oprindelige lovgrundlag og lovgrundlaget for genoptagelsen.

Højesterets begrundelse og resultat

Kæremålet angår spørgsmålet om betaling af sagsomkostninger for byret og landsret i en sag om opholdstilladelse anlagt af **Indkærede 3** mod udlændingemyndighederne, hvor **Indkærede 3** **Indkærede 3** hævede sin anke til landsretten af byrettens dom, da hun den 9. september 2014 blev meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen.

Det følger af retsplejelovens § 314, at retten, når en sag hæves, kan pålægge en af parterne at betale fulde eller delvise sagsomkostninger til modparten eller bestemme, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til modparten.

Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse af 9. september 2014 er truffet efter vedtagelsen af lov nr. 738 af 25. juni 2014 om ændring af udlændingeloven, der gav mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring af børn, der havde fået afslag på familiesammenføring før ikrafttrædelsen af lempede regler herfor efter en lovændring i 2012.

Udlændingestyrelsens afgørelse er således truffet på et andet lovgrundlag end det, der var gældende, da udlændingemyndighederne traf deres oprindelige afgørelse i 2008, og Højesteret finder derfor, at ingen af parterne kan anses for at have fået medhold i deres påstande i sagen.

Herefter og under hensyn til sagens karakter finder Højesteret, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret eller landsret til den anden part. Udlændingenævnets subsidiære påstand tages således til følge.

Hver part skal endvidere bære egne sagsomkostninger ved kæremålet.

Thi bestemmes:

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for nogen instans til den anden part.

Ingen af parterne skal betale kæremålsomkostninger til den anden part.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 26. oktober 2015.

Anonymiseret

kontorfuldmægtig